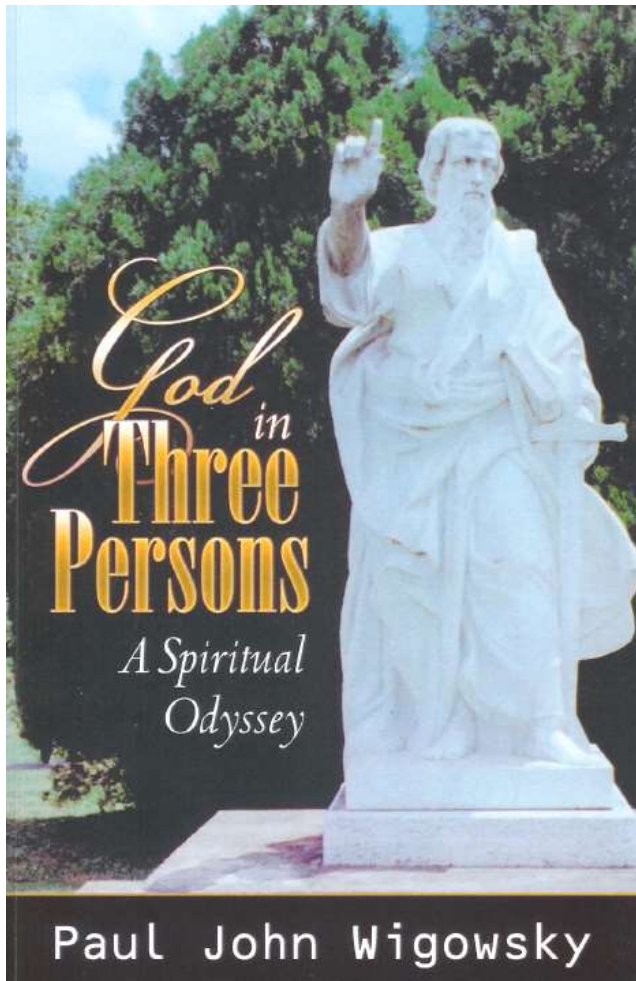

Бог у трьох особах: Духовна Одісея

Павло Іванович Віговський

Аполлоній

Пролог:

Троє чоловіків з'явилися майже одночасно на сцені першого століття нашої ери, щоб перетворити римський світ:

(1) Аполлоній Тіанський, грецький філософ, який був світовим мандрівником і «людиною, яка стала богом» в очі відомого світу.

(2) Ієшуа Назарянин, галілеєць, який став мандрівним учителем і цілителем в Ессені громада.

(3) Савл з Тарса, Іродіан, який коливався між своїм єврейським походженням і римською політичною вірністю.

Аполлос, професор університету, подорожує зі своєю нареченою Софією до стародавніх місць, які відвідав Аполлоній Тетянський для того, щоб довести, що біблійна історія Павла була по суті історією грецького філософа. Він відвідує Афіни, Рим, Александрія, Ефес та інші біблійні місця, де є шляхи Аполлонія та біблійного Павла співпав.

Ісус Навин, турист на Святу Землю Ізраїлю /Палестини, подорожує зі своєю духовною довіреною особою Біною до священних місць пов'язаний з християнським Спасителем і відкриває справжню природу Месії.

Саул /Пол відправляється в «Аравію» і проводить три роки з Баннусом (аскетом, як Іван Хреститель) і проходить духовний регенеруючий процес, який повністю змінює його.

Аполлос розкриває секретний рукопис під назвою «Ключ до ініціювання» (імовірно написаний Аполлонієм Тіанським), яка розкриває таємниці регенерації людини, які приховані в Апокаліпсисі або книзі Одкровення.

Ісус Навин має далекоглядний досвід природи Месії як Мелхиседека, безсмертного, Еноха, небесний писар, Йосип, мрійник і правитель Єгипту, і різні інші біблійні "типи", коли він подорожує з гори Кармель до Єрусалима.

Саул/Павло подорожує в Меркабі (колісниця Ізраїлю) до Раю під час кульмінаційного досвіду в пустелі юдеї і приходять до пізнання істинного "воскресіння мертвих".

Слідкуйте за пригодами цих трьох переплетених історій, оскільки таємниці подорожі людини по життю розкритий в історично-релігійному романі (напів-алегоричний наратив), який читається як духовна одісея через духовне "Я" людини.

Авторське право © 2006 Павло Іванович Віговський

**Присвячений пам'яті про Маестро Сальваторе Д'Аура
21 квітня 1904 — 23 квітня 2004**

ЗМІСТ

111	"Ось я покажу тобі таємницю"	page 6
222	«Він відкриває глибокі і таємничі речі»	15
333	Аколазія (грецька) = Розбещеність, Акразія = Нетримання на світ	32
444	Среїрема (Гр.) = Змія катушка	53
555	Епітумія (Гр.) = Бажання	72
666	Хе Френ (Гр.) = Нижній розум	104
777	Ставрос (гр.) = Хрест	137
888	Ієсус (Гр.) = Вищий розум	175
999	Епістемон (гр.) = Інтуїтивно мудрий	206
1000	Хо Никон (гр.) = Завойовник	231
КЛЮЧ ДО ІНІЦІЙОВАНОГО (Апокаліпсис розкрито - Езотерична версія)		237
BIBLIOGRAPHY	БІБЛІОГРАФІЯ	281
APPENDIX	ДОДАТОК	284

Бог у трьох особах: духовна Одиссея

111

"Ось, я покажу тобі таємницю"

Аполлос визирнув головою зі свого спального мішка і побачив, як світанок проганяє зірки подалі від нічного навісу над ним. Він дивився на мінливу сцену на мить через сітчастий отвір у верхній частині свого намету. Він витер сон з очей кулаками і хитко піднявся на ноги. Викинута кришка лежала в купі до задньої частини невеликого намету. Він витягнув наметову блискавку вгору, відкривши двері в зовнішній світ природи.

Аполлос виповз з темно-синього намету, випрямився вгору і витягнувся на повну висоту 6 футів. Він подивився на схід і відчув ранковий бриз злегка притиснутися до бородатого обличчя. Він встановив свій розумовий годинник, щоб піднятися перед сонцем і спостерігати, як день починається з вершини, яка була всього в ста метрах від його кемпінга. Його довгі стрункі ноги швидко несли його над заледенілими сіро-білими гранітними скелями на вершину купола.

Коли він затамував подих, досягнувши підвищеної висоти 8122 футів, він шукав на східному горизонті перші промені сонячної кулі. Засніжений діапазон на відстані виглядав як переплетений ланцюжок зубчастих кристалічних піків. Це був кістяк штату Каліфорнія - Сьєрра-Невада.

Перший промінь світла прорвався крізь темні тіні на південь від високої пірамідальної форми гори Старр Кінг. З точки зору Sentinel Dome (Купол Дозорного), Аполлос відчував, що він був у центрі і на вершині світу, дивлячись на перший день творіння, як куля світла піднялася над кришталевою сніговою лінією гір, що робить все небо здається справжнім діапазоном Світла. Це те, що натураліст Джон Мюїр назвав гірським хребтом, коли вперше подивився на нього, проголосивши всю долину Йосеміті (Yosemite) та її околиці найбільшим храмом на землі.

Аполлос віддав данину поваги світлу, яке затопило пагорби і долину, простягнувши руки до боків горизонтально і поставивши ноги разом. З закритими очима він дозволив світлу текти в його внутрішню істоту і зігріти клітини свого тіла з ефульгенцією, яка змусила весь його розум і дух світитися з енергійною силою. Він зробив глибокий довгий вдих з навколишнього повітря і випив у легені смак сосен. Прохолодний струм електризуючої рідини підштовхнув його хребет в очікуваний резервуар в його мозку. Верхня частина його голови була схожа на гірський діапазон світла, і він побачив в оці свого розуму корону на голові, що посиляє промені в усіх напрямках.

Він відкрив очі і відчув, що тільки що купався в струмках, які каскадом спускалися по стінах долини Йосеміті. Аполлос не бачив довгої темної форми хреста позаду

нього, яка була сформована його витягнутими руками, хрестом, який, здавалося, тягнувся над зеленими пагорбами, ясними по західному небу.

Прямо позаду нього стояв самотній вітер, що пронісся і загруз сосни на вершині, сосна Джеффри, яка втратила свої зелені голки і залишилася стояти голою на куполі як нагадування глядачеві, що вона пройшла випробування часом. Це був вартовий, який стояв, спостерігаючи, як стихія повітря, води і вогню прокотилася над землею. Він був свідком плину часу, чимось на зразок свого південного сусіда, піднесеного і величного гігантії Секвойї. Найвища хвойна речовина в світі також була найстарішою, досягнувши майже 3000 років.

Аполлос намагався уявити хід століть, який бачила стара секвойя за своє життя. Він бачив, як він вийшов із 3-дюймового конуса наприкінці останнього льодовикового періоду, в той час як льодовики створювали величезну велич і красу долини та її околиць, вирізаючи гранітну скелю для створення власних скульптур. Він відчув, як дерево злетіло на 300 футів у небо і поглянуло на землю зі своїми ємностями для голок, щоб відчути людські раси та їхні цивілізації, які приходять і зникають на поверхні землі.

Здавалося, голова візюнера закрутилася, і він споткнувся до великого круглого каменю й схопився за нього. Він помітив велику круглу латунну табличку, прикріплену до вершини скелі. Це було 360-градусне панорамне відображення всього, що оточує центрально розташований Sentinel Dome. На дошці були нанесені назви всіх навколишніх пам'яток. Він намагався розглянути всі чотири сторони й визначити основні риси долини. На заході він бачив Кафедральні скелі та Ель-Капітан, на півночі він бачив Трьох братів і чув Йосемітський падіння, на сході він бачив Half Dome (Напівкупол), а на півдні він бачив мис Вовона, де мешкають гігантські секвойї.

Коли він озирнувся на круглу табличку, з його сприйняттям сталося щось дивне, і його очі почали сльозитися. Кругла форма почала повільно обертатися, і він ледве міг розрізнити те, що здавалося, чотири фігури, які дивляться на нього з хмарної поверхні: яскраво-червоного лева з палаючим чубом; поперек нього була мужня постать з ангельським обличчям; поруч і ліворуч була фігура вола, що реве; а навпроти нього ширяв орел. Здавалося, що фігури відповідали відповідно чотирьом напрямкам: сходу, заходу, півночі та півдня.

І в одну мить, прямо в центрі колеса, що обертається, Аполлос побачив постать, яку він одразу впізнав і яка змусила його вигукнути: «О, Боже мій!»

Це була його наречена Софія. Крізь його розпливчасті очі, наповнені сльозами, він побачив те, що здавалося скорботним виразом її блілого обличчя та поглядом страху в її блакитних очах. Він почув, як вона кричить: «Допоможіть!» А потім картина перед ним потемніла, і він з недовірою дивився на сцену, що щойно промайнула перед його очима.

Часу втрачати не було. Його самотній відхід довелося б відновити іншим разом. Аполлос швидко зібрав свої речі, згорнув намет і спустився з висоти, керуючи своїм добре вживаним транспортним засобом «Мерк'юрі» по кривій Глейшер-Пойнт-дорога, думаючи лише про молоду жінку, за якою він залицявся протягом семи місяців. Він згадав, як уперше побачив її; вона прийшла до його уроку філософії в рожевій спідниці, і вона сиділа в першому ряду. Це був його перший рік навчання; він щойно закінчив магістратуру філософії і був призначений на посаду тимчасового доцента в університеті. Напевно, саме ті ноги з твердими стегнами, які вона показала, схрестивши ноги, першими привернули його увагу. Після цього йому було важко викладати симпозіум Платона. Вона помічала, що він червоніє щоразу, коли ловила, як він дивиться на її м'язисті стегна.

Автомобіль повернув на Ель-Портал-роуд і рушив по Мерседу, річці Милосердя, води якої відображали течію крові Аполлона, поспішаючи крізь тіло, повертаючись до свого джерела, серця. Аполлон молився про милість для своєї коханої нареченої, кохання всього його життя, якій він запропонував, коли вона повернулася на другий рік як віддана студентка. Софія багато днів залишалася після уроків, ставлячи запитання, які стимулювали розмови про філософські системи великих мислителів.

«Чи вважаєте ви, що сократівський метод безперервних запитань є найкращим способом прийти до остаточної істини?» — запитала вона одного дня після уроку.

"Як ти гадаєш?" була його відповідь.

Вони обидва щиро сміялися, коли пробували цей метод дослідження.

«Чи вірите ви, що спіральна теорія життя Гегеля веде до прогресивної еволюції людини?» — запитала вона іншого приводу.

«Так, маю», — відповів він ствердно. «Я вірю у вроджену доброту людства».

— А як же все зло в світі? вона запитала.

Аполлон відчув прилив страху в своєму серці при думці про картину страху, яку він бачив під час своєї ранкової медитації. «Як може існувати така страшна можливість серед краси природи?» — запитав він себе. Він намагався порівняти радість спілкування з природою і відчай від боротьби за виживання у фізичному світі. Він намагався подумати про скарби зорових і чуттєвих форм водоспадів, що хитаються, перпендикулярних стін, ароматних квітів і дерев, співучих птахів і численних озер, щоб насолоджуватися. Насправді, він пам'ятав, як читав, що Джон М'єр насправді нарахував сто одинадцять озер, які були створені льодовиками, що відступають у Йосемітському національному парку.

Проте в даний момент ніщо не могло стерти крик про допомогу, який знову і знову відлунювався в його свідомості.

Було майже опівдні, коли він нарешті прибув до Сан-Франциско у свою маленьку квартиру неподалік Братський шлях, за декілька хвилин ходьби від університету, де він викладав. Він одразу зрозумів, що щось не так, коли відчинив двері й побачив перевернуті стільці та папери, розкидані по всій кімнаті.

«Софія!» — вигукнув він. Відповіді не було.

Він пройшов через кімнату до спальні. Частина одягу Софії безладно лежала на ліжку. Вона переїхала до нього, коли почалися літні канікули; він планував одружитися з нею напередодні літа на честь їхнього взаємного обожнювання романтичним чуттям драматурга-філософа Шекспіра.

«Софія, де ти?» — сказав він вголос, наче очікував, що вона все ще десь захована в маленькій квартирці для персоналу. Він зазирнув у шафу і знайшов відповідь — її валізи не було! Поруч із ним висів тонкий вибір одягу. Здавалося, що вона була змушена поспішно зібрати речі, і їй дозволили взяти лише те, що їй було потрібно. Але чому? І де?

Коли він нарешті підійшов до свого столу, він побачив щось, що, як він сподівався, дасть відповідь на його запитання «де». Єдиний аркуш паперу з жирними червоними літерами дивився на нього з таким повідомленням:

Коли ви входите до воріт Дракона
І отримати Тризуб
І зустрітися з чотирма звірами
І схопити Пресвяте Серце,
Тоді Благодать направлятиме ваші кроки
До виду Близнюка
З Перехрестя де
Ти знайдеш свій скарб.

Несподівано відчуття, що кишить в нутрощі, змусило його зазирнути у верхню шухляду свого столу. Його незакінченого рукопису не було!

----- X X X X X X X -----

Джошуа (Иисус Навин) вийшов із печери під горою й подивився на море. Він постояв якусь мить і дозволив солоному морському бризу розвіяти його волосся довжиною до плечей з обличчя. Він намагався повернути до своєї свідомості усвідомлений сон про величезну істоту, яка стоїть однією ногою на землі, а іншою в морі. Картина матеріалізувалася в очах його думки, і він побачив істоту, яка, здавалося, простягається від землі до небес. Його тіло навколо талії оточували кільця з орбітальними тілами, прикріпленими до них. Здавалося, що це сім планетарних

сфер. У руках білоборода істота тримав круглий диск, який повільно обертав руками навколо плечей. На диску було дванадцять зображень, чотири з яких мали вигляд реального життя: людина, лев, віл та орел.

Чорний ворон пролетів над головою, і Джошуа підвів очі, щоб побачити, куди він летить. Ворон приземлився прямо над ним на ялівець і кинув до його ніг шматочок хліба. «Це, мабуть, знак», — подумав він. Він узяв хліб і з'їв. Це було смачно і втамував його голод. Він піднявся стежкою від печери.

Підійшовши до монашої громади, він почув спів ранкової гімну. У цей день слова прозвучали солодке ім'я Ашери, Матері-Землі, чії поживні сили забезпечували їжу й живлення для тіла та душі. Він поспішно піднявся кам'яними сходами до будівлі храму. Біля входу його зустрів його довірена особа, храмова дівчина Біна.

"Де ти був? Ви спізнюєтеся!" — сказала Біна докірливим голосом.

«Я був у печері Іллі, медитував», — відповів Джошуа поблажливим тоном.

«Іешуа, — сказала вона ласкаво, використовуючи його єврейське ім'я, — ти завжди медитуєш у цій печері. Ти намагаєшся піднятися на вогняній колісниці до небес і залишити мене тут, на землі, одного?» Біна посміхнулася й усміхнулася Джошуа з розумінням.

«Я повинен розповісти вам про свій сон», — стурбовано сказав він, схопивши її за руку, коли вона повернулася, щоб піти до храму.

«Чи не можна почекати? Ми будемо сумувати за ранковим спілкуванням з нашою земною матір'ю».

«Це дуже важливо», — підкреслив Джошуа. «Мені потрібно зрозуміти те, що я бачив. Ви завжди допомагали мені зрозуміти мої мрії. У всякому разі, мене більше цікавить вечірнє спілкування з небесним батьком, де ми споглядаємо вічне життя».

«Ти мене переконав», — зізнався Біна. «Давайте піднінемося на обрив із видом на море».

Вона схопила його за руку, і вони разом помчали стежкою повз очисний басейн до місця, де гора Кармель впадала в Середземне море. Їхні білі мантії, які були обов'язковим дрес-кодом для ессенського ордена, до якого вони належали, пливли за ними на вітрі. Тут, на вершині хребта Кармель, що простягався на чотирнадцять миль на південний захід від моря, був зелений парк, заповнений соснами, евкаліптами, кипарисами та щедрою пишною природною рослинністю. Карм-Ель був добре названий, тому що це означало сад Божий. Справді, це була родюча земля, багатий червоний ґрунт, як кажуть, був використаний для створення першої людини.

Біна і Джошуа нарешті дісталися до свого улюбленого оглядового майданчика. Біля обриву стояли поруч два дерева. У дитинстві вони приходили сюди, щоб обійняти дерева. Вони вдавали, ніби відчувають, як коріння дерева риє глибоко до стародавнього вапняку, а жили дерева качають воду до його кінцівок і листя. Вони робили вигляд, що відчувають ту саму силу життя, яка тече через їхнє тіло. Тепер, коли вони стали дорослими, чоловіком і жінкою, вони все ще любили обійняти своє улюблене дерево і встановлювати зв'язок із потоком життя. Вони виглядали як два стовпи, злиті в дерево життя і його вічне джерело.

«А тепер розкажи мені свій сон», — сказала Біна, коли вони закінчили свій маленький ритуал.

Джошуа відчув, як його хтось трусить. "Прокидайся! Пора йти, — почув він голос.

Він широко розплющив очі й дивився прямо перед собою. Його почуття намагалися передати йому повідомлення про те, що він щойно прокинувся від глибокого сну. Йому здавалося, ніби два тіла намагаються перекритися і з'єднатися, ніби одна частина його тіла була десь в іншому місці і тепер намагалася зв'язатися з теперішнім моментом.

Перше, що він сказав, коли повністю усвідомив своє оточення, було: «Біна, де ти?» Він почув у своєму розумі тихий, малий голос, який відповів: «Я завжди з тобою». Друге, що він сказав, коли зрозумів, що був у екскурсії з групою людей у печері Іллі, було: «Хто такий Іешуа?» Він чітко згадав, що Біна називала його так.

Він вийшов із печери за екскурсоводом і ледве почув, як вона сказала групі, яка зібралася біля печери: «А тепер ми поїдемо подивитись на руїни стародавнього монастиря, де раніше жили ессеї, і поклонялися чоловічий і жіночий аспекти Бога». Він тягнувся позаду в хмарі мрії. Він усе ще відчував, що насправді був десь в іншому місці. Коли він побачив руїни, він раптом зрозумів, що щойно бачив саме те місце, яким воно існувало в його справжньому вигляді багато століть тому.

Коли екскурсія завершилася на вершині гори Кармель, екскурсовод нагадав туристам, що пророк Ілля мав школу для розвитку пророків на тому самому місці, де зараз стояв комплекс монастиря кармелітів під назвою Стелла Маріс (Зірка моря), у честь нової Матері-Землі, Діви Марії. Джошуа пішов за групою в церкву і подивився на купол, де він став свідком барвистих зображень Іллі, якого піднесли на небо на вогняній колісниці.

«Його обличчя схоже на те, що я бачив у своєму сні, або видінні, чи іншому світовому досвіді», — подумав Джошуа. Білоборосе обличчя Іллі та білобородне обличчя істоти, яка, здавалося, була небесного походження, здавалося, перенесено в свідомість Джошуа (Ісуса Навина). Джошуа відчув моторошне тепле сяйво, яке охопило його хребет, коли він витягнув шию, щоб подивитися прямо на зображення купола.

Джошуа завершив свою екскурсію зупинкою в сувенірній крамниці, де його блукаюче око привернуло його увагу і привернуло його до книги з цікавою назвою: «Сходження на гору Кармель» св. Івана Хреста. Він купив книгу.

----- X X X X X X -----

Ноги Павла пробиралися пісками пустелі. Його пошарпані сандалі були потерті до підшови. Його ноги боліли від щоденного паломництва, до якого його покликали.

Він чітко пам'ятав голос, який промовляв до нього з темних закутків його розуму: «Йди в Аравію».

Розум Павла щодня мучив його вчинки жорстокості по відношенню до групи співвітчизників, званих назарянами. Спека пустелі посилювала почуття провини, яке він відчував у своєму серці. Глибоко в душі він знав, що їхні переконання не загрожують владі його часу.

«То чому ж його відштовхнули їхні шляхи?» — запитав він себе. Він знав, що їхні вчення суперечать його ортодоксальним методам. Вони були суворими вегетаріанцями і навіть відмовлялися приносити в жертву тваринам, абсолютно не вбиваючи; він відчував, що жертви тварин були невід'ємною частиною храмового поклоніння. Вони вірили в переселення душі з одного тіла в інше; він не міг повірити, що мертві ожили в іншому тілі, міняючись місцем за місцем, домом за будинком. Вони приклали себе до святої обітниці не стригти волосся і навіть не пити вина, і постили, щоб удосконалюватися через страждання.

Його подорож Шляхом пустелі почала нагадувати непохитні ритуали сектантів, яких він засуджував і намагався знищити. Він відчував, що Послідовники Шляху, як вони себе називали, були не що інше, як єретичний культ мандрівних екзорцистів, які намагалися лікувати людей, виганяючи уявних демонів. Тепер йому довелося боротися зі своїми особистими демонами, коли він подорожував Королівським шосе на краю Трансйорданського плато.

Минули дні відтоді, як він залишив околиці Дамаска, де планував знищити назаретян та їхній духовний центр. Натомість він зіткнувся з ватажком назарян, якого називали різними іменами, зокрема Святим і Праведним. Він ніколи не очікував, що цей учитель праведності матиме на нього такий вплив. Коли він подивився в темно-карі очі довговолосого назарянина, який зіткнувся з ним, перш ніж він встиг увійти в їхній святий орден, Павло був повністю приголомшений світлом, яке виходило з його обличчя.

«Світло божественне з'явилося тобі», – сказав лагідний назарянин. «Якщо ви бажаєте бути посвяченими в таємниці нашого ордену, ви повинні спершу

мандрувати Шляхом пустелі протягом сорока днів і пережити темну ніч душі. Після цього вам буде показано справжнє Світло у вашій власній душі».

Почувши ці слова, Павла опанувала темрява. Він чітко згадував їх, коли мандрував день і ніч у напівтемряві, ніби його розум намагався вирватися з стисливої лялечки. Йому було дано вищу вказівку від вищого розуму, ніж його, і він відчув нагальну потребу підкоритися їй, щоб уникнути задушливої темряви, яка душила його істоту. Йому довелося вирватися з темряви на світло.

Він уже тридцять днів їхав пустельною дорогою. Він пройшов повз верхів'я Галілейського моря та його бурхливих вод, що здавалося багато років тому. Він спустився в район Мертвого моря, слідуючи паралельно річці Йордан. Коли він наближався до міста-фортеці Петра в Аравійській пустелі, він був наполовину наляканий змієм, який перетнув його шлях. Він відсахнувся від виду жахливого створіння, яке було проклято навіть Богом.

Він подумав, що змія в пустелі передвіщає попереду зло, і він провів останні десять днів своєї подорожі, відчуваючи цілковитий страх до смерті. Він відчував, що його чекає привид смерті. «Невже він зайшов так далеко, щоб зіткнутися з неминучою смертю?» — думав він собі. Він зіткнувся віч-на-віч зі своїм найбільшим страхом, самою смертю. Він навіть не здригнувся, коли бачив, як помирають інші, або коли владою свого керівного органу вбивав невинних сектантів. Образ одного конкретного юнака вирізнявся в його свідомості як мученика за віру, яку його ревність збиралася викоринити.

«Чи хотів би він померти за якусь справу?» — розмірковував він у межах свого самотнього мислення. Чи був би він готовий відмовитися від свого дорогого життя і бажання насолоджуватися всім, що життя може запропонувати? Чи це було найвище випробування, з яким йому довелося зіткнутися, щоб вирватися з лабіринту темряви й невігластва, що охопили його, наче сітка? У цей момент своєї подорожі він відчував себе повністю покинутим, і йому хотілося покликати на допомогу. Але він знав, що не може піддатися відчаю, тому зібрав достатньо внутрішньої сили та сміливості, щоб продовжувати.

На сороковий день свого паломництва через пустелю Павло завершив свої душевні і тілесні випробування і нарешті досяг свого призначення: святої гори. З його вершини не було диму й не гуло на землі. Навколо гори, де Мойсею було передано закон і де пророк Ілля почув тихий малий голос, панував спокій. За традицією своїх предків Павло підійшов до гори і шукав шлях, щоб піднятися на вершину.

Перед ним з'явилася печера, яку він помітив лише коли підійшов ближче до гори. Здавалося, що від входу виходить зелене сяйво, яке вабило його зайти всередину. Він зняв сандалі, відчуваючи, що ступає по святій землі.

Усередині печери він побачив велику фігуру людини з великим єгипетським головним убором з уреєм на лобі і великим золотим тронем, на якому він сидів. У

лівій руці він тримав мідний кадуцей, а в правій — смарагдову табличку, яка висвітлювала зелене світло, яке привертало його увагу.

«Меркурій!» — вигукнув Павло, коли впізнав посланця богів, який завжди носив із собою його кадуцей.

«Балінас, ласкаво просимо до моєї обителі», — сказала видатна істота.

«Чому ти називаєш мене Балінас?» — запитав Павло. «Мене звати Павло».

«Вас будуть називати багатьма іменами, так само, як мене називають багатьма іменами», — відповів він. «Ви назвали мене моїм латинським ім'ям, хоча мене більше впізнають за моїм грецьким іменем Гермес і моїм єгипетським ім'ям Тот».

«Ти істинне Світло, яке було обіцяно?» — запитав Павло, посилаючись на слова назарянина.

«Дехто думає про мене як про Душу світу, а хтось про мене як про Світло, яке розганяє темряву. А інші кажуть, що я уособлення Розуму. Ви обирайте».

«Я хочу, щоб моя темрява була знищена», — сказав Павло, який вирішив у своєму розумі бути просвітленим.

«Ти вибрав мудро, бо це перший крок до просвітлення душі», — сказав Гермес.

Відразу Смарагдова Скрижаль залилася зеленим сяючим світлом, а крилатий кадуцей почав вібрувати й пульсувати з гудінням.

«Перший принцип написаний на табличці, щоб ви могли його сприйняти», — сказав Гермес.

Павло зазирнув у величезну глибину таблички й побачив римську цифру й три слова:

I. Істина є одна.

Він побачив, як лампочка на вершині центрального стрижня кадуцея засвітилася мерехтливим світлом.

Павло знову зазирнув у табличку і побачив, що з'являється другий принцип:

II. Все це вібрація, яка рухається з різною швидкістю відповідно до закону протилежностей або полярності.

Павло озирнувся на кадуцей і побачив, що білі та чорні змії, що оточували центральний стрижень, почали рухатися. У кришталевій кулі центрального стрижня він побачив круглу форму, що нагадує східні інь і ян, біле поруч з чорним, а біле в чорному і чорне в білому.

Він знову подивився на планшет, і з'явився третій принцип:

III. Єдність випромінює подвійність, а подвійність породжує триєдну природу всього життя.

Він озирнувся на лампочку й побачив точку, що виходить на дві лінії, а потім з'єднується третьою лінією, утворюючи трикутник.

З'явився четвертий принцип:

IV. Коли коло зведено в квадрат, матеріальний порядок природи розгортається через елементи вогню, води, повітря і землі.

Усередині кришталевій кулі розкрилося коло і з'явився квадрат із сторонами горизонту, розміщеними навколо зображень вогню на півдні, води на заході, повітря на сході та землі на півночі.

Увага Павла відвернулася від знайомих образів назад до таблички:

V. Творчий процес спускається як сила згори до форми, а потім через процес регенерації піднімається назад до свого джерела.

Кришталева куля випромінювала вогняний промінь світла, що спускався з точки, і Павло спостерігав, як світло формує фігуру людини, що стоїть всередині зображення пентаграми.

Планшет знову зажадав своєї частки уваги:

VI. Те, що вгорі, схоже на те, що внизу. Мікрокосм знизу відображає макрокосм зверху.

Колба показала два рівносторонніх трикутника, один знизу перевернутий і відбиває вертикальний вгорі. Потім вони рушили разом і переплелися у зірку Давида. Планшет знову засвітився:

VII. Стовпи мудрості відкриваються підйомом на сім сходинок, що відповідають семи планетарним сферам.

Кришталева куля показувала семиступінчасті сходи, схожі на храм-пагода, а на семи сходинах були розміщені обертові сфери Сатурна, Місяця, Меркурія, Венери, Сонця, Марса та Юпітера.

Планшет розкрив наступний принцип:

VIII. Усе життя рухається вгору, коли людина проходить восьмикратний шлях.

На лампочці було зображено восьмиспицеве колесо з написами про правильне мислення та життя.

Планшет відобразив передостанній принцип:

IX. Людство – це справа Сонця та Місяця, а Велика Праця людства – завершеність.

Павло зазирнув у кришталеву кулю і побачив прозору людину з зображенням кадуцея Гермеса, накладеним на хребет.

Павло прочитав останній і остаточний принцип:

X. Десять архетипних форм є основою всього буття.

Павло обернувся, щоб знайти відповідне зображення в кришталевій кулі, але Гермес підняв кадуцей і сказав: «Для цього зображення ви повинні зазирнути у свій розум і душу. Закрий очі.»

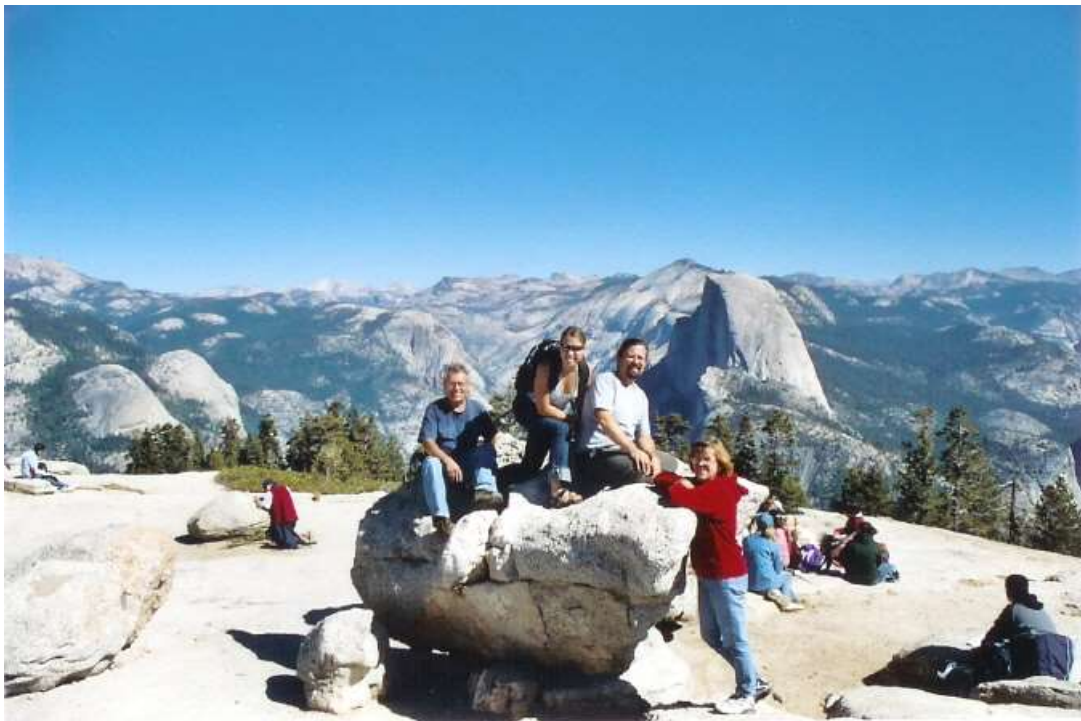
Павло заплющив очі, і він відчув, як Гермес легенько постукав верхівкою кадуцея по черепу його голови, і миттєво побачив яскраве світло в його розумовому оці; і в центрі цього світла він побачив тетрактис Піфагора, утворений числовими 1+2+3+4. А потім десять сфер, здавалося, знову зібралися в інший візерунок, схожий на дерево життя. Десять сфер світилися кольорами райдужного спектру, і Павло відчув, як сфери пульсують у його власному тілі, наповнюючи його світлом у різноманітних вібраціях.

Павло не усвідомлював плину часу, спостерігаючи за взаємодією кольорів і деревоподібної формації з двадцятьма двома стежками, які з'єднували сфери.

Коли він нарешті розплющив очі, Гермеса не було. На задній стіні печери він побачив чотири палають літери у вертикальній колоні:

Y
H
V
H

Він також помітив, що коли знову заплющив очі, то побачив всю послідовність подій, свідком яких він був у печері. Він зрозумів, що слова й образи Смарагдової Скрижалі врізалися в його розум і в серце.

Yosemite

“Dragon’s Gate” – Chinatown, San Francisco

«Ворота Дракона» - Чайнатаун, Сан-Франциско

222

«Він відкриває глибокі та загадкові речі».

- - Даниїла 2:22